

ჩედაქცია: სოლოლაკი, ბ ღის ქუჩაზე, მელოქიშვილის სახლში, № 43

ქანტორა ჩედაქციისა: მელოქიშვილის სტამბაში, ბანოვის ქუჩაზე.

ხელის-მღწერა: მიიღება ქანტორაში, ბარეშე მცხოვრებთათვის: Въ Типограф. В. редакціи газ. „Дროება“.

გაზეთის ფასი: მთელის წლისა—8 მან., ნახევარ წლისა—4 მან. და 50 კაპ., ოთხის თვის—3 მან., ერთის თვისა—1 მან.

ყოველ დღე სამშაბათს გარდა

დროება

ცალკე ნომერი ღირს შაურათ

ბანსხადება: მიიღება ქართულს, რუსულს, სომხურს და სხვ. ენებზე.

ფასი ბანსხადებისა: ღირსისა-გზით ასოზე—1 კაპ., წყნარად—1 კაპ., სტრიქონზე—8 კაპ., ჩვეულებრივის ციკროთი—5 კაპ., პატარა—4 კაპ.

ჩედაქციას უფლება აქვს გააწვროს და შეამოკლოს დასაბეჭდათ გამაგზავნილი სტატიები. დაუბეჭდელო სტატია ავტორს არ დაუბრუნდება.

ტელეგრაფები

(ოფიციალური)

ბრძოლის ველიდაშ

ზივინი, 14 ივნისს. ზუშინ ღენ.-ღეიტ. ზეიმანი მიადგა ოსმალოს ჯარს დაბანაკებულს ზივინთან, რომელიც ძალიან გამაგრებული ადგილი არის. ზარბაზნების დაშენის შემდეგ, ჩვენი ჯარი იერიშით მივიდა ციხეზე; კავალერია კი გარს შემოსავლელად იყო გაგზავნილი. ტყვია და ყუმბარები სეტყვასავეით მოდიოდა. მართველების პოლკი ოთხჯერ მივიდა შთაფარი სიმაგრის ასაღებათ.

თუმცა ზივინის წინა სიმაღლეები ჩვენმა ჯარმა იერიშით აიღო, მაგრამ, რადგან ჩვენის მხრით ერთობ ბევრი იხუცებოდა და ამ დროს მტერს ახალი ჯარი მოემატა და დაღამდა კიდევ, ამის გამო ღენერალ-ადიუტანტმა ლორის-მელოქოვმა გადაწყვიტა დაჭერილი ადგილების მიტოვება.

ჩვენის მხრით ამ ბრძოლაში 800 კაცამღინ არის დახოცილი და დაჭრილი.

მატრა, 21 ივნისს. ღღეს არტილერიის კაპიტანი ნელიუბინი, პარუჩიკი სუკაჩევი და პოდპორუჩიკი ოლოხოვი 150 კაციტ შეიპარნენ მტრის ბატარიაში - შარს-ჩაის მარცხნივ, დახოცეს ყარაულები, წამოიღღეს ორი ზარბაზნის მასალები, მესამე ზარბაზანი გააფუქქეს და დაბრუნდნენ. ამ დროს ჩვენის მხრით 22 კაცი დაიჭრა და 4 მოკვდა.

მატრა, 21 ივნისს. ღენერალ ტერ-ღეიკასოვის კავალერია, ღენერალის თ. აშვილახერის კამანდით, გუშინ დაბრუნდა სურფ-ოღანეში, საიღამაც მანის გზასაკენ გაემგზავრა იმ განზრახვით, რომ ბაიაზეთზე გარს-შემორტყმულ ოსმალოს ჯარს დაუაროს.

ღენერალი შეიმანის ატრიადი აგრეთვე დაუაროს ოსმალოს ჯარს დაუაროს.

გუშინ შარსის მახლობლად დაბრუნდა მელიდიუზიღამ.

პოლოკონიკის კომაროვის ატრიადიც არტანში დაბრუნდა 18 ივნისს. შარსთან ჩვენის მხრით 18, 19 და 20-ს მოკლულია 2 კაცი და 6 დაჭრილი.

ოღესსა, 21 ივნისს. ჩვიღმეტა ჯავშინანი ხომალდი ოსმალეთისა გამოჩნდა ოღესის პირ-და-პირ შავს ზღვაზე და აქედამ სევასტოპოლისაკენ გაემართნენ.

ლონღონი, 21 ივნისს. ინღლისის ფლოტის 6 ჯავშინანი ხომალდი მივიდა ღღეს სტამბოლს, ბეზიყის ნავსადგურში გასაჩერებელად.

აშობენ, სამინისტროში მოღაპარაკება იყო, რომ, ფლოტს გარდა, 20,000 ჯარი გაემგზავნა ინღლისის აღმოსავლეთისაკენ, მაგრამ სამინისტროს წევრებს შუაუთანხმოება მოხდა და გადაწყვიტეს, რომ ამ თავით მარტო ფლოტი გაგზავნონ.

ღღადიკავკაზი, 21 ივნისს. ადიღუღმა მერგმა გააფუჭა გზა შაზბეგსა და შარს შუა. მღ. სწოზედ გადაღინ ფონით ღღის გაჭრებითა; აქ დღებით ზღს აკოებენ, რომელიც ათი ღღის შემდეგ იქნება მზად. შ ჩრის მთავრობის განკარგულებით, მღადიკავკაზსა და მთილისს შუა ფრჩხის კარტები არ დაიღღინ ამ ათ ღღის განმ. ვაღობაში.

ოღის აშბები

აზიის ბრძოლის ველიღამ

ჩვენ შევიტყეთ, რომ ჩაონის ატრიადი ისევე უკან დაბრუნებულა და მუხამსტატეში დაბანაკებულა. „თუილისის მოაშბის“ კორრესპონდენტი ამბობს, რომ ჩვენმა ჯარებმა მიატოვეს ხუკუშანი, პინტრიში და სამებო, და იმ წამსვე ეს ადგილები ოსმალოს ჯარმა დაიჭირაო.

მოგყავს „ჩეიტერის აკენტობიღამ“ უფრო დაწერიღღეული ამბავი იმ განმ. თბათვეში და სხვ. ადგილებში.

ჩემოების შესახებ, რომ ვითომც ქავკასიაში რუსებმა ბარზაროსობა ჩაიღღინეს და რომელზედაც წასულ „ღროების“ ნომერში ტელეგრაფმა იყო დაბეჭდილი; „პარტას (ოსმალეთის მმართველობას) განზრახვა აქვს წარუღღინოს მეროპის სახელმწიფოებს ნოტა, რომელშიაც მოყვანილი იქნება, რომ რუსის ჯარმა ქავკასიაში და არტანში ბარზაროსობა ჩაიღღინეს.

აქ, სტამბოლში, დარწმუნებით ამბობენ, რომ ოსმალეთის მთავრობას საბუთები აქვს ხელში, რომლითაც ნამღეიღად შეუქლიან დაამტკიცოსო, რომ რუსებმა ღღალატით აიღღეს არტან-ნო.

მეორე ინღლისური გაზეთი გვაცნობებს, რომ რუსის ჯარი სოხუმის მახრაში თან-და-თან ახლოს იწევეს სოხუმისაკენაო იმ განზრახვით, რომ აქ დაყენებულ ოსმალოს ჯარს შეუყრას გზა გააცალკევეს არე-მარეში გაფანტულ ჩერქეზებთან და ჩეგუღიარულ ჯართანაო.

11 ივნისს რომ ჩაონის ატრიადს ცინის-ძირთან ოსმალოების ჯართან შეტაკება ჰქონია, ამ დროს, როგორც პეტერბურღის გაზეთებში ღღებში გვაცნობებ, რუსების მხრით 400 კაცი ყოფიღა მოკლული და დახოცილი. მეორე ღღეს, სამეღსთან რომ დაეცა რუსებს ოსმალოს ჯარი, მაშინ კი 150 კაცი დახოციღა და დაჭრიღა.

აშვე გაზეთებში თუილისიღამ გაგზავნილი ღღებში გვაცნობინებს, რომ 13 ივნისს ღენერალ-მაიორის მეღბაღაი-ხანის ატრიადს დასცემიღა ოსმალოს ჯარი შარაზულახთან, ბაიაზეთის მახლობლად, მაგრამ ფიცხელი ბრძოლის შემდეგ უკუ-უქცევიღა მტერი. ამ შეტაკებაში ჩვენის მხრით 8 კაცი მოკვდა და 15 დაჭრაო. ბრძოლის შემდეგ ეს ატრიადი ოსმალოს წაუღა, სადაც მრეწიღამ, აქტაფიღამ და მუშბრიღამ ახალს ჯარს მოეღღისო.

მეორე აზიის ბრძოლის ველიღამ იწერებინან სტამბოლში, რომ მუხთარ-ფაშას ღღებში მღადიკავკაზს და სხვ. ადგილებში.

მთავარი არმია ხორასანსა და ლკლი-ბა-
ბას შუა იყო დაბანაკებული, სადაც
მოხდა ბრძოლა, რომელიც გაგრძელდა
მთელი დღეო. ამ ბრძოლის შედეგი
ჯერ არ შეგვიტყვიანო.

რუსული გაზეთის „Голос“-ის დეპე-
შა გვაცნობებს, რომ რუსეთმა მიაქცია
ნივლისის მთავრობის ყურადღება იმ
გარემოებაზე, რომ ნივლისის ლენერა-
ლი ძეგლი, რომელიც სამხედრო აგენ-
ტად არის მუხთარ-ფაშის არმიამი, მუხ-
თარ-ფაშას ესმარება თავის რჩევითა და
პლანებიტორი მუხთარ-ფაშის მიერ
მუხთარ-ფაშის სტამბოლელი კორრე-
სპონდენტი დარწმუნებით ამბობს, რომ
მუხთარ-ფაშის ჯარის უფროსად მსმ-
ლიას მთავრობა, მუხთარ-ფაშის ნაც-
ვლად, ლკრემ-ფაშას გზავნისო.

მშრომლის ბრძოლის ველიდან

ჯერ-ჯერობით, როგორც ტელეგრაფ-
მებით ვიცით, რუსის ჯარი ორ ალაგას
გადავიდა ლუნიხე ბოლოგარიაში: ბრაი-
ლოვიდამ მანინში და ზამნიციდამ სი-
სტოვოში. ბრაილოვიდამ გადასულ ჯარ-
მა თავიდანვე დაიჭირა მანინი, ტულჩა,
ზინსოვო თითქმის სრულიად უბრძოლ-
ველად. ამ, როგორც ამბობენ, 40,000
კაცი რუსის ჯარი არის გადასულიო. სი-
სტოვოსთან გადასულის ჯარის ამბავი
ჯერ არა ვიცით-რა.

ზასაკირველიაო, ამბობს ნივლისური
გაზეთის „Times“-ის კორრესპონდენტი,
რომ რუსებ ორის დღის განმავლობა-
ში მუშაობდნენო, ბრაილოვთან ხიდს
აქეთებდნენ და მ. მალოს ჯარი, რომე-
ლიც ლუნიხის მეორე ნაპირზე იდგა, შე-
ჯეტთან, სრულიად ხმას არ იღებდა, არ
უშლიდა ამით ლუნიხე გადასვლის მზა-
დებასო. მ. მალოვებს უნდა ცოდნოდა-
ნო, რომ პარიზის ომის დროს, 1854
წელსაც, ამ ალაგას გააკეთეს რუსებმა
ხიდი და აქ გადავიდნენ ლუნიხედაო,
და ახლაც აქ უნდა მოლოდინობდნენ, და
საკმაო ჯარი დაემზადებინათ, რომ და-
ეშალად გადასვლია მაგრამ როცა რუს-
ებმა გადასვლა დაპირეს, მაშინაც კი
იმდენი ძალა ვერ დაუხვედრეს წინ, რომ
ცოტა ხანს მაინც შეეჩერებინათ, რომ
ახალი ჯარი სხვა ალაგებიდამ მოშვე-
ლებოდა.

ნივლისური გაზეთის „Presse“-ის კორ-
რესპონდენტი იწერება ბუხარესტიდამ,
რომ რუსიების არმიას განზრახვა აქვსო,
რომ ძალაჯატთან გადავიდეს ლუნიხე,
სერბიის სამხედროთან, უკანიდამ მოუა-

როს მადინს და აღოს ეს ქალაქი. ამ
მიზნის აღსასრულ ებეღლად რუსებს დაუ-
თმია რუსიების ჯარისათვის ხიდების ასა-
შენებელი მასალები და 68 ბატარეია.

სამართემლო

ალექსანდროვის ბალი

საზოგადოთ შენიშნულია, რომ ქა-
ლაქის ხალხი უფრო ნაკლებ სძლებს,
უფრო ბლომათ იხრება, ვინც სოფ-
ლისა; შენიშნულია, რომ, რაც უფრო
დიდი ქალაქია, რაც უფრო უსუფთაო-
ბაა ამ დიდ ქალაქში, ისე უფრო ვახში-
რებულა სხვა და სხვა ვგარდ ავთამყო-
ფობა და მათა სადამე სიკვდილიც.

მითად-ერთ მიზსი ამ გარემოებისა
განლავთ ის, რომ ქალაქებში უფრო
ცუდი და უფრო გაფუჭებული ჰაერია,
ვინც სოფლებში.

ამიტომაც არის, რომ სამხედრო გარ-
ეთ ყველა დიდ ქალაქებში ბალებს, მა-
ყენებს და ფართო ქუჩებს ისეთი ყურა-
დღება აქეთ მიქცეული.

ჩვენში ეს უზრალა გარემოება ვერ
გაუკავთ. ჩვენი ქალაქის პატრონები
კარგათ ხედავენ, რომ თითქმის ასი-ათას
ქალაქის მცხოვრებელთ მხოლოდ ერთ-
თად-ერთი ბალი გაჩნიათ, სადაც ამ
სიციხეებისაგან ასე შეწუხებულს ხალხს
შეეძლო დილა-საღამობით მაინც სუ-
ლის მობრუნება და დასვენება, და იმ-
დენი ვერ მოუხერხებიათ, რომ ეს ბალი
სუუთად შეინახონ, დღეში, ორჯელ-სამ-
ჯერ თუ არა, ერთხელ მაინც არის
მოწყრონ.

ალექსანდროვის ბალი განსაკუთრე-
ბით ღარიბი ხალხის ბაღად უნდა ითვ-
ლებოდეს; მდიდრებს არა უშავთ-რა: ისი-
ნი, ზაფხულობით, როცა ღარიბს აქ სი-
ცხისაგან სული სძვრება, მიდიან სამ-
ზღვარ გარეთ, პიტოკორსკა, ბორჯომს,
ძოჯორს და სხვაგან და სტკებებიან ნე-
ტარის ცხოვრებით. მაგრამ ღარიბი ხალ-
ხი კი იძულებულია მთელი წელიწადი
აქ დარჩეს. და ამიტომაც ვამბობთ, რომ
ალექსანდროვის ბალი ყველაზე უფრო
იმათთვის არის საჭირო.

ამის შემდეგ, თქვენ წარმოიდგინეთ
როგორ უნდა მოგწონებოდა ჩვენ
გაზეთის „მავკაზის“ ჰაზრი, რომ „უმ-
ჯობესი იქნებოა, რომ ალექსანდროვის
ბაღში შესვლის მსურველს ფული ეგა-
დაახდევინოთო, ოღონდ კი სუფ-
თად შეინახონ ეს ბალი.“
ზასაკირველია, ბევრისათვის, რომელ-
თაც ხუთას და ათას თუმნობით აქვს
წელიწადში შემოსავალი, ამისთანა გა-
დასახადის დაღება ალექსანდროვის ბაღ-

ში შესასვლელად, მაგდენად საგრძობად
ლი არ იქნება; ამისთანა ხალხს მკაცრ-
ნათ არ გაუჭირდება, რომ თვეში ერთი,
ორი ან ხუთი მანეთი აძლიონ ბაღში
შესასვლელად, თუ კი ისინი იძულებულ-
ნი არიან, რომ რომელიმე ზაფხული
ძალაქში გაატარონ.

მაგრამ ღარიბმა ხალხმა რაღა უნდა
ჰქნას? იმას, უიმისოთაც ათას გვარად
შეწუხებულს, განა შეუძლია, რომ ბაღ-
ში შესასვლელად თვეში მანეთი ან
თუნდ აბაზი მისცეს? და რა უფლება
აქვს ვისმე—დააღვას გადასახადი მისთანა
რასმეზე რომელიც ხალხსავე ეკუთვნის,
რომელიც ქალაქის მცხოვრებლების,
განსაკუთრებით ღარიბების, საკუთრებას
უნდა შეადგენდეს?

ზანა ასე ძნელია, რომ ამ ბაღში შესა-
სვლელად არც გადასახადი იყოს დანი-
შნული და ყოველ დღეც მოაწყრონ ერ-
თხელ-ორჯელ! თუ ათას ვვარ სხვა უნა-
მყოფო საგანზე ხარჯავს ქალაქში ათა-
სობით საქალაქო ფულსა, მგონია, არც
ამისთვის გაუჭირდებოდა წელიწადში ბევ-
რი-ბევრი ორმოცი, ორმოც-და-ათი თუქ-
ნის დახარჯვა!

ღიუჩი

* * * მართის ქალაქის მცხოვრებისაგან
მივიღეთ ჩვენ შემდეგი წერილი გაზეთ-
ში დასაბეჭდათ, რომელზედაც, ვისიც ჯერ
არს, ყურადღებას მივაქცევთ:

წარსული საუკუნოს დამღვეს, მეფე
ივანოს ბრძანებით, ქალაქის თვილი-
სის ქართველთ და სომხების სასაფლაოთ,
დაუნიშნამთ ადგილი მერის ეკლესიის
მახლობლათა, რომელიც ეხლა არსებობს.
ამ დროიდგან დაუწყვიანთ კიდევ აქ მი-
ცვალბებულების მარხვა თვილისის ქარ-
თველთ და სომხებთა. შემდეგ, რადგანაც
სასაფლაოზე ერთობ ალაგი და ცოტავე-
ბულა, ესე იგი 1833 წელსა, სომხები-
სათვის ამოუჩრეცია აქაურ მთავრობას
ცალკე ადგილი მერაზედვე ზემო მხარე-
სა, რომელიც აგრეთვე ეხლაც არის.

მას დღეს შემდეგ თვილისის ქარ-
ველ-რუსები იმარხებიან ზემო აღნიშ-
ნულს სასაფლაოზე ერთათა.

მაგრამ ამ უკანასკნელ დროს ისე გა-
ვისო ეს მერის სასაფლაო, რომ, მიცვა-
ლებულის დამარხვა კი არა, ერთი ნემ-
სიც არ ჩავარდებდა სადმე მიწაში თავი-
სუულათ, რადგანაც სასაფლაოს მეტი
ალაგი არა აქვს გარემო: აღმოსავლეთ-
ითი იქვე მტკვარი ჩაღის, დასავლეთით
მოაჯირები აქვს, სამხრეთით სასაფლა-
ვოს მისავალი და ჩრდილოეთით ვერე-
ლები დგანან.

„მის გამო ხშირად, როდესაც სასაფლაოებზე სთხრიან ხალხს, ხან მიცვალებულის კუბოს თავი ჩნდება ჯერეთ ისე უცხოელი, ხან ფეხები და ხან გვერდები და ხშირათავე მიცვალებულს მიცვალებულზე მარხამენ, ხშირათ სასაფლაოებზე სთხრიან ღრმათა, მიცვალებულს ძირს ჩადებენ და ზევიდამ მიწას დააყრიან და შემდეგ მეორესაც ზევიდამ დამარხებენ.

„ამ სიციწროვის წყალობითვე ხშირათ ისეთი ჩხუბი და ცემა-ტყევა მძარბობა ხალხს მიცვალებულების პატრონებს შუა, რომ ჯონებით თავებს ამტყვევენ, როგორც, მაგალითად, ამ ორი კვირის წინათ იყო ისეთი ცემა ტყევა, რომ თქვენი მოწონებული.

„მკრეღებიც, რომლებიც სასაფლაოვანთან ახლოს სდგანან, სჩივიან, რომ როდესაც ზაფხულში ძალიანი სიციხეები დგება, თბათვე და მკათათვეში, სასაფლაოზე ისეთი რალაც ნაირი ზუღი ადგა, რომ კაცმა შუადღის დროს რომ შეხედოს, სწორეთ გაუკვირდებოდა.

„შეკველია, ამას მიეწერება ის გარემოება, რომ მკრეღს ასე ხშირად იცის ყმაწვილების ავთმყოფობა. ხალხიც ამბობს, რომ ეს ავთმყოფობანი სასაფლაოვანს სურსაცან არისო და არ ვიცით კი რა ვქნათო.

„ამბობენ, ვითომც მთავრობას ამ სასაფლაოს ბაღად გადაქცევა სურსო და ვერც ეს გავიგეთ სწორეთა და მერის მცხოვრებლებს კი თავისი გვემართება.

„ზნობოთ, უფ. რედაქტორო, რომ ამ საჭირო ამბავს თქვენს პატრეცემულს გაზეთში ალაგი დაუთმოთ და დაბეჭდოთ, რადგანაც იქნება ვისიც ვალია ყურადღება მიამკვირონ და ერთი რამ ღონისძიებით მკრეღს ხალხს დაგვისხნან სხვა და სხვა ავთმყოფობათა გავრცელებისაგან; მალაქის ზამგეობამ უნდა გაიგოს, რომ ეს მარტო მკრეღისათვის კი არა, მთელი ქალაქისათვის შეეწებელია, რომ თითქმის შუა ქალაქში ამისთანა სასაფლაო არსებობდეს და სწამლავდეს ადამიანის სიცოცხლეს.“

ჩვენ, ჩვენის მხრით, სრულს თანაგრძნობასა და თანამოაზრობას უცხადებთ ამ შენიშვნის დამწერს და თან იმელს ვაცხადებთ, რომ ჩვენი ქალაქის ზამგეობა და ადმინისტრაცია ყურადღებას მიამკვირვენ ამ გარემოებას, რომელიც ამ შენიშვნაშია მოხსენებული, რადგან ეს მართლა მართელ ქალაქის ჯან-მთელობას შეეხება.

ჩვენ მივიღეთ თქლაქიდან შემდეგი ანბები:

„14 ამ იენის დღოს სოფელს ასანოში მდგომმა ჩვენმა ჯარმა

ოთხი სოფელი დასწო ლეკისა, რადგან ამათ წინააღმდეგობა გამოაცხადეს და არ დაემორჩილნენ.

„ლექებმა რომ ცხერები გაიტაცეს თუ შებიან და ქართველებისა, იმ ცხერის ანგარიშში გამოიყვანა ჩვენმა ჯარმა ათასი სული ცხერი; ამას გარდა ლექების საკუთრებიდგან არის წამოყვანილი ათასი სული ცხერი, ორასი ძროხა და ხათი და ოთხმოცი ცხენი. თექვსმეტის რიცხვიდგან შეუღვენენ რუსები სხვა სოფლების მშვიდებას.

„ამ თვის 18-ს, ერთის დიდოს სოფლის დაქრის დროს, სადაც ხალხი იყო შენიშნული ციხეში, რადგანიმე დედაკაცი, რომელთაც დაუნახათ, რომ რუსები ალარე შემოვიდნენ, გამოსულან გარეთ და შეუქანნათ: „ჩვენ ჩვენის რჯულისთვის უნდა დავიხრცნეთო და არ დაგემორჩილებითო!“ მკრეღ ადგილზედ ერთი მოხუცი კაცისა და დედაკაცისათვის მოუხსწვრია ჩვენს ჯარს და როდესაც მოულოდებლათ მათი დაქერი და წასულან იმათკენ, იმ გვარივე პასუხის მაცემის შემდგომ, ერთმანერთი დაუხუციათ ხანჯლებით!“

„დროების კორრესპონდენცია“

თელავი, 20 იენის თელავის უფლის მცხოვრებნი საერთოთ მხარულათ იყვნენ თითქმის დღემდის წლებდელის წლის საქმური მოსავლის იმედით. ამას წინეთ გაცნობეთ — თუ რა იმედინან მოსავალს პურისას და ღვინოსას ველოდებოდით. თითოეული ვენახის მექანე სტკებობდა იმედით, რომ წლეულს ოჯახისთვის სამყოფს ღვინოს გარდა ვასაყიდიც ბევრი მოუიღოდა და იმისი ნაფასურით ბევრნაირს შინაურს ნაკლულევიანებას დაჰფარავდა.

ჩვენ ამას ვფიქრობდით და თურმე ზუნება კი სხვას გვიზადებდა. ამ დღეებში ზოგიერთებმა სთქვეს, რომ ჩვენს ვაზებს უწინდებულათ ნაცარი გამოაჩნდაო; მაგრამ არ გვეჯერებოდა, რადგანაც წარსულს ორს წელიწადს მცირედლა შეინიშნებოდა ვენახებში ეს სნეულება; მაგრამ აღმოჩნდა, რომ მართლათ ნაცარი შემოპხვევია ვაზებს და გამოტანილი ყურძენი გაუხშირა. მართს ვაზზედ ყოველი მტვეანი დანაცროლია და სადმე თავში ან ბოლოში ერთი რალაც პატარა ყურძნის კუფხალი გადარჩენილა და არაფერი სტყევა. მეორე ვაზი, რომელიც უდგას გვერდით, ნახევარ არშინზედ, სულ სხვა მხრით შეინიშნება; ოთხს და ხუთს მტვეანში ზოგი სრულებით წამხდარია და ზოგი სრულებით უცნებელი; გასინ-

ჯავთ მესამე ვაზსა და პნჩეთს, რომ მტვეანზედ ნახევარი ყურძენი დაეცროლია და ნახევარი იცე თავის პირველს მდგომარეობაშია.

ხალხი ბევრნაირათ სჯის ამ მოვლინებას, მაგრამ ნამდვილი მიზეზი კი ვერ გამოუკვლევია. შერო შესანიშნავი ეს არის იმაში, რომ ასე უკებ გამოჩნდა ნაცარი. მართმა გლეხმა დამარწმუნა, ამ თვის ჩვიდმეცში, რომ გუშინ საღამოს დავიარე ჩემი ვენახიო და შიგ სრულებით ვერსად შეენიშნეო და დღეს დილით კი მრთელი ვენახი შენაცროლი და მხვდაო. ჩემის ფიქრით, მიზეზი უნდა იყოს ნისლიანი შებურთული ღამე, რომელიც იყო ამ თვის თექვსმეტში ამისათვის, რომ ამ რიცხვს აქეთ უფრო გახშირდა საჩაერები ვაზების სატყვიარზედ.

უნდა მოგახსენოთ, რომ მიც კი ერთს სინანულში ჩავეარდი: დიდძალი ღვინის მოსავლის იმედით, ჩემმა მარანს, რომელიც შიაც ათი-თორმეტი საპალნის ქვევრები არის, კიდევ მოუმატე ეხლა ოთხი საპალნის ქურჭლი, და ჩემი ვენახი-კი ისე გახლავთ ეხლა მოღრულილი და მოტირალი, რომ ვგონებ ოთხი ჩაფის ქოცოც ალარე ვჭირებოდეს შემოდგომაზედ, და თუ ამ ნაცარს პატარა თავის ტყეილიც (სეტყვა) მოამატა საითმე, მაშინ იქნება ხელადებიც ალარე დაჰჭურდეს.

მხლა ერთილა დაგვრჩენია, რომ გავიგრილოთ წყლული გულის პურის მოსავლით. მართლად რომ ხორბლის მოსავალი დიდძალი გვექნება, აქამდის კოლი პური ფასობდა 2 მანეთი და 50 კაპეიკიდგან 3 მანეთამდის; ეხლა კი ჯერ მანეთ ნახევარზედ მეტათ ალარე ფასობს და ალარც გამუეცვლება პურის ფასი, თუ სიმინდი და ფეტვი მ. კამდის და მომკამდის ან არ დაისეტყვა და მან გოლვამ არ შეაწუხა.

აქამდის სულ აჯანყებულს დიდოს ლეკებზედ ჰქონდათ თქლაქელებს საუპარი და ახლა ეს ნაცარი შეექნათ სალაპარაკოთ. რომ ყური აღენათ, დღეში რადენჯერმე გაიგონებთ ვაჭარი ხალხისაგან: „რეა ქვების ფასი მიმიცია ქართველისათვის და ორი ქვადი თხლე-ქაჭაც არ გამოუთაო; წლეულ ოთხი საპალნის იმედი მეტანდა ჩემი მოგირავენისაგან და ორ ჩაფს ვერ მამცემს და ჩემი ფულეებმა იმასთან კიდევ წლამდინ შეგირდათ უნდა იყოს!“

მსეც კი უნდა დაუმატო, რომ ზოგიერთს დიდ მამულებიანს სოფლებში თურმე არ არის ვაზებზედ ნაცარი და თუ იქ გადარჩა ვენახები, კიდევ იმედი იქნება, რომ ძალიან არ დაგვიძირდება ღვინო.

წერილი რედაქტორთან

შუალო რედაქტორო!

თქვენის პატარა მუხის „დროების“ 68 №-ს „დროებში“ არის დაბეჭდილი შენიშვნა—როგორც თქვენ მოგვითხრობთ—ერთის რაჟკელის ხელის მომწერისა, რომელიც ატყობინებს მკითხველს საზოგადოებას, რომ დ. მ. ში ფოტოს უქანლობის გამო ყოველ გვარი კორექსორები პირველად ჩემს ხელში გაივლის და რომ ვითომც მე ყველა აქედამ გასაგზავნის კორექსორდენსიას ვკითხულობდე, რაც მომწერებმა ვაგზავნიდენ ადრესით და რაც არა ვიტოვებდე.

თავის გამართლებას ამაში, მე დღეს უადგილოდ ვსთვლი, რადგან ამ გვარს მოქმედებას ჩაიდენენ ისრეთი პირნი, რომელნიც მოკლებულ არიან ყოველ გვარს წინააღმდეგობას და ამგვარს ხალხის რიცხვში, ვინც მიცნობს არ ჩამთვლის.

ამაზე პასუხს ვაგებ მე ავტორს მაშინ როდესაც შევიტყობ ვინაობას მისას და აღვადგენ, ვეროვანს სამსახური ადგილს საჩივარს, მხოლოდ მისთვის, რომ ვინც მე ვერ მიცნობს დავანახო, თუ რა ცხადი სიტყუვა ეს-

ამის გამო ვთხოვ უ. რედაქტორო, შემატყობინოინაობა აღნიშნულის შენიშვნის ავტორისა.

მე იმედი მაქვს უარს არ მეტყვიან ამ მოთხოვნის დროს, თუ მიიღებთ მხედველობაში მას, რომ ამ გვარის შენიშვნის დაბეჭდით თვით თქვენი რედაქცია მიტეხს სახელს და ავტორის სახელის და გვარის გამოუცხადებლობისა გამო, იძულებული შევიქნები პირ-და-პირ თქვენზე დავიწყო საქმე*).

რაჟკის უფლის უფროსი ნ. ჩიჯავაძე იმ ივნისს, ჩუბ ველსა დ. მნი

რედაქციის შენიშვნა.

უცრავად ვართ უფ. რედაქციის უფროსი უფროსი, რომ იმის თხოვნას ვერ ვაჩუბებთ: ჩვენ არა გვაქვს საზოგადოთ ჩვეულება, რომ ამგვარს შემთხვევებში გავცეთ ის ჩვენი კორექსორები, რომელნიც შემთხვევითი თანა ამბებს—საუბედუროთ არა იშვიათს ამბებს—გვაცნობენ ჩვენ ვაზეთში დასაბეჭდად და გამოსაშვარებლად.

მაშა სადამე უფ. რედაქციის უფროსი თ. ნ. ჩიჯავაძეს დარჩენია მცორე საშუალება, რომ თავის „გატეხილი სახელი“ გაამთელოს და დაამტკიცოს, რომ ის არ არის „მოკლებული“ ყოველ გვარს წინააღმდეგობას: ეს საშუალება, უფ. რედაქციის უფროსის პაზრით, არის ის, რომ „დროების“ რედაქციას, ანუ უკეთ ვსთქვი, რედაქტორს იჩივლოს.

უ. ჩიჯავაძეს მუქარისა ჩვენ არ გვეშინიან, ამ ჩივილისა არ გვეშინიან იმიტომ, რომ, იმედი გვაქვს, სადაც და რა დროსაც საქარო იქნება, წარვადგინოთ ისეთი დოკუმენტები, რომელთაც, არათუ მართა ამ საქმეში, იქნება ზოგიერთ სხვა საქმეებშიაც მოადენ კლანჭი უფ. რედაქციის უფროსს და იმის აღმინიტრალიულ მოქმედებას, რადგან ამ ცოდვილ დედა-მიწას, საუბედუროთ, უმანკო და შეუცოდებელი არავინ არ არის... შაველ შემთხვევაში, წინააღმდეგობითი სიმართლე და გამარჯვება მაინც ჩვენს იქნება...

ჩვენთვის რომ ეკითხნა, ჩვენ სხვა უფრო სწორ და ნამდვილ საუბედუროს ვურჩევდით უფ. რედაქციის უფროსს: ეს საშუალება ვახლავთ იმ გზითვე, რომ ღონისძიებთვე თავის გამართლება, რა გზითაც თქვენ უფ. უფროსს უფროსო, გამტყუებენ; ეს საშუალება ვახლავთ ისევე ბეჭედს, სტამბა, ვაზეთი, რომელიც თქვენ წინააღმდეგ იხმარეს. მაგრამ თქვენი ნებაა...

განცხადება

მოწვევს უფროსის კლასისა მკვლევანდროის სამსახურებლო ინსტიტუტისა ამზადებას უმაწილავს ყოველ გვარს სასწავლებლოში. იკითხეთ „დროების“ რედაქციაში.

პრინციპების კორექციონი

ჩიხსი-კორექციონი კისრულს სამსახურის წარმოებას, არზების დაწერას და აქლავს და რიგობასა.

საღდათის ბაზარი, ლიტურგანთ საყდრის სახლი.

იხილება ქვემო-მოყვანილი მართული წიგნები:

- 1) მართი წლის „საქართველოს მოამბე“ ყდაში, 2) გეოგრაფიისა საქართველოსი მეფე შახუშისა, 3) მიწის-მოსწერა ქართველთ მეფეებისა რუსეთის ხელმწიფეებთანა, 4) ჩუბინოვის დიდი ქართული, რუსული და ფრანკულული სლავარი, 5) ძველი აღმ. ქა, მენეციაში დაბეჭდილი 6) ჩუბინოვის პატარა რუსული და ქართული სლავარი, 7) ძალმასობა ირანე ბატონიშვილისა, და პლატონ ირანელიანისა გამოცემული წიგნები და ქართული ჟურნალი „სიხკარი“ და არსებობდა გილრე მოსპობამდინ, ესე იგი 1852-1853 წლამდინ და შემდეგ 1857 წლიდამ, ვიდრე 1875 წლამდინ, ხოლო რამდენიმე ნომერი კი აკლია.

უასის ვაგება მქვითიმე ხელადის სტამბაში შეიძლება.

პასაც ვეჩრება კაცი, რომელმანც იცის ბუნებულ ტერიის ანგარიში, კანტორის გამგეობა ანუ ვისაც უნდა საანგარიშო ანუ სხვა რაიმე საქმის გამგებელი, შეუძლიან მიმართოს „დროების“ რედაქციაში.

Table with columns: რა. გზა, დილა, საღამ., II კ., III კ., ტელეგრაფი, ბირჟა, მან. კაპ, მანკანდა. Rows include various financial and telegraph data.